

243.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 marca 1936 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Na podstawie art. 1 i 5 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych oraz zaległych składek i opłat na rzecz niektórych publiczno-prawnych instytucji ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 50, poz. 336) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 225) wprowadza się zmiany następujące:

1) W § 2 w ust. (1) na końcu punktu 3) kropkę zastępuje się średnikiem, poczem dodaje się nowy punkt, oznaczony jako 4), w brzmieniu następującem:

„4) płatnicy, którym ogłoszono upadłość, nie korzystają z ulg, bądź tracą prawo do dalszych ulg, wynikających z rozporządzenia niniejszego.”;

2) w § 3:

a) w ust. (2) skreśla się wyrazy „oraz ulgi określone w paragrafach następujących”;

b) dodaje się po ustępie (2) nowy ustęp, oznaczony jako (3), w brzmieniu następującem:

„(3) Płatnikowi, któremu nie przypisano podatku (§ 1) w latach budżetowych 1933/34 i 1934/35, a który posiada w tym podatku zaległości, pochodzące z okresów z przed 1 kwietnia 1933 r., umorzenia przewidziane w ust. (1) przysługują, o ile ogólna suma tych zaległości, wyprowadzona na dzień 31 marca 1935 r. w porównaniu z ogólną ich sumą, wyprowadzoną na dzień 31 marca 1933 r., uległa wskutek dokonanych uiszczeń zmniejszeniu w stopniu przepisany w ust. (1).”;

3) § 4 otrzymuje brzmienie:

„(1) Płatnikowi, który uiszczył w roku budżetowym 1934/35 równowartość przypisanego mu w tym roku podatku, odracza się do dnia 31 marca 1938 r. zapłatę zaległości w podatku, pochodzących z okresów z przed 1 kwietnia 1933 r., które nie ulegają umorzeniu na podstawie ust. (1) § 3, oraz zaległości, pochodzących z roku budżetowego 1933/34.

(2) Płatnikowi, któremu na podstawie ust. (2) § 3 umorzono połowę zaległości, pochodzących z przed 1 kwietnia 1933 r., a który w terminie do dnia 31 marca 1935 r. włącznie uiszczył podatek, przypisany mu w roku budżetowym 1933/34, zapłatę drugiej połowy zaległości, pochodzących z przed 1 kwietnia 1933 r., odracza się do dnia 31 marca 1938 r.

(3) Płatnikowi, któremu na podstawie ust. (3) § 3 umorzono połowę zaległości, pochodzących z przed 1 kwietnia 1933 r., zapłatę drugiej połowy tych zaległości odracza się do dnia 31 marca 1938 r.

(4) Odroczenia, o których mowa w ust. (1) — (3), przysługują pod warunkiem uiszczenia w latach budżetowych 1935/36, 1936/37 i 1937/38 podatku, przypisywanego w tych latach.”;

4) w § 5:

a) w ust. (1) w pkt. 2) skreśla się wyraz „dobrowolnie”;

b) skreśla się ustęp (2);

c) ustępy (3) i (4) oznacza się jako ustępy (2) i (3);

5) po § 5 dodaje się nowy paragraf, oznaczony jako § 5a, w brzmieniu następującem:

„(1) Płatnik, któremu w latach budżetowych 1935/36, 1936/37 i 1937/38 lub w jednym z tych okresów budżetowych podatek nie zostanie przypisany, zachowuje prawo do odroczenia zaległości, przewidzianego w § 4, traci natomiast prawo do umorzenia, przewidzianego w pkt. 2) ust. (1) § 5, związanego z rokiem budżetowym, w którym mu podatek nie przypisano. Jeżeli jednak w odpowiednim następnym roku budżetowym (1936/37, 1937/38 lub 1938/39) zostanie płatnikowi przypisany podatek za dwa lub więcej lat i płatnik uiszczy ten podatek w roku budże-

towym, w którym nastąpił jego przypis, odzyskuje prawo do umorzenia związanego z rokiem poprzednim lub z latami poprzednimi, a to w zależności od tego, za ile lat podatkowych ponad jeden uskuteczniło mu przypis podatku.

(2) Płatnik, który w roku budżetowym 1935/36, 1936/37 lub 1937/38 nie uiszczył przypisanego mu w danym roku podatku, traci prawo do umorzenia części zaległości odroczonej (§ 4), przewidzianego w pkt. 2) ust. (1) § 5 i związanego z rokiem budżetowym, w którym podatku przypisanego nie uiszczył, oraz do odroczenia tej części zaległości do dnia 31 marca 1938 r.”;

6) w § 6 skreśla się w ustępie (1) oznaczenie „(1)” oraz skreśla się ustęp (2);

7) § 11 otrzymuje brzmienie:

„(1) Ilekroć przepisy rozporządzenia niniejszego uzależniają uzyskanie ulg od uiszczenia w roku budżetowym 1934/35 sumy, stanowiącej równowartość przypisanego w tym roku podatku, rozumie się przez to co następuje:

1) „podatek przypisany” stanowi ogólna suma wymierzonego podatku łącznie z dodatkami, zmniejszona o odpisy, dotyczące tegoż wymiaru i dokonane w roku budżetowym, w którym uskutecznił przypis; jeżeli jednak w wyniku rozpatrzenia odwołania, udzielenia ulg z tytułu nowowzniesionej budowli lub z innego powodu podatek, przypisany w roku budżetowym 1934/35, został w tymże roku całkowicie odpisany, uważa się, że płatnik w roku budżetowym 1934/35 nie miał przypisanego podatku;

2) przy ustalaniu równowartości uiszczeń bierze się pod uwagę wszelkie wpłaty dokonane w gotówce, w świadczeniach w naturze i w papierach wartościowych, które w myśl obowiązujących przepisów można spłacać należności podatkowe, oraz w kompensacjach, o których mowa w § 3 art. 97 ordynacji podatkowej lub w zarządzeniach wydanych przed dniem wejścia w życie ordynacji podatkowej — bądź dobrowolnie, bądź w drodze egzekucji, z wyłączeniem wpłat, zaliczonych na odsetki, odsetki ulgowe i koszty egzekucji, oraz wpłat, zużytych na pokrycie zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1934 i 1935.

(2) Ilekroć przepisy rozporządzenia niniejszego uzależniają uzyskanie ulg od uiszczenia w określonym terminie należności, rozumie się przez to wpłaty uskutecznione zarówno dobrowolnie, jak i na skutek wdrożonej egzekucji.

(3) Jeżeli płatnik, przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, pokrył należność podatkową w drodze kompensacji, zgodnie z przepisem § 3 art. 97 ordynacji podatkowej lub zarządzeniami wydanymi przed dniem wejścia w życie ordynacji podatkowej, to kompensację taką uważa się w rozumieniu rozporządzenia niniejszego za uiszczenie, dokonane w dniu złożenia urzędowi skarbowemu zaświadczenia dłużnej władzy lub urzędu o wysokości kwoty należnej płatnikowi. Należności podatkowe, pokryte w drodze kompensacji, nie korzystają z ulg, przewidzianych w rozporządzeniu niniej-

szem, chociażby dłużna władza przelała należną kwotę do kasy urzędu skarbowego po dniu 31 marca 1935 r.

(4) Jeżeli z uwagi na przysługujące płatnikowi wynagrodzenie za grunty przejęte na cele osadnictwa wojskowego lub reformy rolnej odroczone mu płatność niektórych należności podatkowych, to zaległości z tytułu tych podatków do wysokości przysługującego płatnikowi wynagrodzenia nie korzystają z ulg, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem.

(5) Należności podatkowe, znajdujące pokrycie w sumach złożonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego do depozytu celem podziału przez sąd, nie korzystają z ulg, chociażby przekazanie tych sum władzom skarbowym nastąpiło po dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

(6) Jeżeli po zastosowaniu ulg, określonych w rozporządzeniu niniejszem, wymiary podatku przypisane w roku budżetowym 1933/34 i w latach poprzednich na skutek wniesionych odwołań ulegną zmianie, właściwa władza skarbową podda przyznanie ulgi rewizji i zastosuje je w takim rozmiarze, jakiby płatnikowi przysługiwał, gdyby odwołanie rozstrzygnięto przed dniem 1 kwietnia 1935 r., i gdyby wprowadzona wskutek uwzględnienia odwołania

nadpłata została przerachowana na pokrycie innych zaległości w tym podatku, do których zastosowano ulgi z rozporządzenia niniejszego, z wyjątkiem ulgi, przewidzianej w § 8."

§ 2. Płatnicy, którzy przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego utracili prawo do ulg, przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 225), wskutek nieuiszczenia dobrowolnie podatku przypisanego w roku budżetowym 1935/36, odzyskują je z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego na warunkach określonych w tem rozporządzeniu. Kwoty uiszczone przez tych płatników na pokrycie zaległości, podlegających odroczeniu, powinny być przerachowane przede wszystkim na bieżące zaległości w podatkach podlegających ulgom, w braku zaś takich zaległości — na zaległości w innych daninach, niepodlegających ulgom, a w braku zaległości jednych i drugich — powinny być przerachowane na pokrycie zaległości, odroczonej w myśl § 4, z zastosowaniem bonifikaty, o której mowa w § 9.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*